KULTUR OG RETNING 2030
UNDERVISNING OM RELASJON

Dette er en mal som kan brukes som utgangspunkt for din undervisning. Husk å legge til dine eksempler og historier for å personliggjøre og aktualisere

Frikirken har vedtatt en felles kultur som vi vil skal prege oss, og en retning vi vil gå sammen i fram mot 2030. "Kultur og Retning 2030" sammenfattes i ordene «Relasjon», «Generasjon» og «Multiplikasjon». Menighetene er selv ansvarlige for å innarbeide kulturen og retningen, mens tilsynet og Hovedkontoret vil være med å gi hjelp langs veien. I denne undervisningen vil se nærmere på Relasjon.

Å være kirke handler ikke om å gjennomføre aktiviteter, men om å leve sammen i disippelrelasjoner.

Relasjon handler om å være tett på andre. Kultur smitter gjennom relasjoner. Det gjør også tro og etterfølgelse. Kulturbygging med fokus på relasjoner minner oss om at kirkas misjon handler om mennesker, ikke programmer og prosjekter. Derfor vil Frikirken se en retning ned fra plattformen og inn i flere og dypere relasjoner.

Jesus er den vi ser til og følger, og han levde i relasjoner OPP til Faderen, INN i disippelfellesskapt og UT til mennesker i verden. Det vil også vi gjøre.

Teksten i Luk 6,12-19 illustrerer disse disippelrelasjonene (les):

OPP

Jesus trakk seg ofte tilbake for å være alene med Far i bønn. I sin klassiker "Fra bønnens verden" kaller Ole Hallesby bønn for «sjelens åndedrett». Jesus pustet inn Faderens nærvær så han gjennom sitt liv kunne puste ut Faderens vilje. OPP-relasjonen til Faderen var utgangspunktet og kilden for Jesu øvrige tjeneste. Slik er det også for oss, Hans etterfølgere.

I vers 12 leser vi at "På denne tiden gikk han en gang opp i fjellet for å be og hele natten var han der i bønn til Gud.» Det er tydelig både ut fra Lukas (Luk 4,1-11; Luk 4,42; Luk 5,16; Luk 9,28; Luk 11,1; Luk 21,37) og de andre evangelistene at dette var en vane Jesus hadde. En slik fast praksis har også vi godt av. En praksis som hjelper oss å søke OPP til Gud og holde kjærligheten til Gud og mennesker varm og levende.

OPP-relasjon handler om å leve nært Gud. I Joh 17,3 ber Jesus til Faderen og sier «dette er det evige liv, at de kjenner deg …og han du har utsendt». Å «kjenne» i hebraisk kultur («ginosko») var også uttrykk for intimitet. I Bibelen finner vi bl.a. eksempler på at noe så nært og intimt som seksuelt samliv blir omskrevet med «å kjenne» (f.eks. Luk 1,34).

Og slik nærhet fører til nytt liv oss mennesker imellom, skaper også nærhet til Gud nytt liv i oss, så vi igjen kan bringe himmelrikets liv til verden. Som greina på vintreet podet inn på stammen

Jesus, får vi del i kraften fra røttene. Sevjen får flyte gjennom oss og skape frukt som bringer velsignelse og nytt liv til andre. Relasjonen OPP er derfor også avgjørende for multiplisering. Men det handler altså om å bære frukt, ikke produsere frukt. Greina på vintreet presser ikke ut frukt, men frukten kommer som en naturlig konsekvens av å være koblet på treet.

I Lukas 6 ser vi videre at det var i Faderens nærvær at Jesus får åpenbaring og overbevisning om hvem i den større disippelflokken som skulle være hans tolv utvalgte apostler. Selv Jesus trengte å komme avsides og være med Faderen for å få åpenbaring, han gjorde bare det han så sin Far gjøre (Joh 5,17-20). Når Jesus trengte dette – hvor mye mer trenger ikke vi det? Uten skikkelig kontakt med Han som er hodet kan vi ende opp springende rundt som hodeløse kyllinger uten mål og retning. Kirka er kroppen Hans, vi trenger å være kobla til hodet for å få del i Han sier til oss.

OPP-relasjonen handler om å nære relasjonen med Gud og være på et sted hvor han får handle med oss, tale til oss og prege oss. Da gjør vi lurt i å gjøre som Jesus; og komme avsides med Faderen regelmessig.

Det er et kall til oss som kirke å være bønnens hus for alle folk! Hvor Guds pust blåser med liv og kraft. Hvor Gud selv, hans Ord og vilje åpenbares. Slik Jesus i Luk 19,45-46 går inn tempelet og rydder til side alt som forstyrrer hva tempelet var ment å være – slik vil Han i OPP-relasjonen rydde i oss så vi som DHÅs templer kan få være steder hvor mennesker kommer i berøring med den levende Gud.

Praktisk/Hvordan: Vi inviteres inn i OPP-relasjonen til Gud og styrker denne bl.a. gjennom bibellesing, syndsbekjennelse, og gjennom bønnens mange former, inkludert faste, stillhet, lovsang og tilbedelse. OPP-relasjonen praktiseres både individuelt, men også kollektivt! Den styrkes i det kristne fellesskapet (INN) og gjennom tjeneste for andre (UT). Relasjonen OPP er utgangspunktet i disippelrelasjonene, og preger og former relasjonene INN og UT.

INN

I Lukas 6,13-16 leser vi «Da det ble dag kalte han til seg disiplene sine, og av dem valgte han ut tolv, som han også kalte apostler.» Parallelteksten i Markus kap. 3,13-19 gir oss litt mer kjøtt på beinet: "Han pekte ut tolv, som han også kalte apostler, for at de skulle være sammen med ham, og for at han kunne sende dem ut for å forkynne og ha makt til å drive ut de onde åndene."

Jesus kalte altså apostlene INN til seg for at de skulle være sammen med Ham. Og slik levde de i disippelfellesskap sammen, rundt Jesus, i ganske tett fellesskap og brukte mye tid sammen. De levde livet sammen på daglig basis, spiste sammen, sov trolig ofte sammen, hadde felles økonomi, og Jesus var også sammen med familiene deres. I dette INN-disippelfellesskapet undervistе Jesus disiplene og utrustet dem så de igjen kunne fortsette hans tjeneste. Jesus investerte seg selv i og multipliserte seg med 12!

Trolig tilbrakte Jesus mesteparten av sin tid med dette nære disippelfellesskapet. Men de var ikke bare dem, for INN-disippelfellesskapet levde også UT-relasjon sammen, noe teksten i Lukas 6,12-19 tydelig illustrerer. Sammen fulgte disippelflokken Jesus UT til mennesker og deres mange behov.

Bibelen kaller oss troende brødre og søstre. I INN-relasjonen lever vi som familie sammen. Relasjonen INN leves og praktiseres derfor også i hjemmet og med dem vi lever hverdagslivet sammen med. Forskning viser at foreldre har størst påvirkning på sine barns tro, det vil derfor være strategisk viktig for en menighet å støtte og styrke foreldre som trosformidlere i eget hjem.

Vi nærer og styrker INN-relasjonen gjennom å ha og være en mentor/medvandrer, gjennom smågrupper, i gudstjenestefellesskapet og i alle typer større eller mindre disippelfellesskap som samles i Jesu navn rundt Mesteren. I INN-relasjonen lever vi livet sammen, vi deler sorger, utfordringer og gleder, vi bærer hverandres byrder, ber sammen og bærer hverandre til Jesus i bønn (Mark 2,1-5). Vi har omsorg for hverandre, oppmuntrer hverandre, og bruker tid og

ressurser på hverandre i menighetsfamilien. Om de første kristne gikk ryktet «se som de elsker hverandre». Søskenkjærligheten vitnet om hvem de tilhørte og samlet seg rundt. Det kan også være vitnesbyrdet om oss!

UT

I Lukas 6,17-19 leser vi videre at Jesus går sammen med disippelflokken ned fra fjellet til folkemengden og stanser for deres behov: "Sammen med dem gikk han ned igjen og stanset på en slette… "

Jesus går sammen med sine etterfølgere UT til mennesker. Når vi pleier relasjon med mennesker som ikke kjenner Jesus, når vi deler troen på Jesus med andre, lindrer nød og bringer Guds rike nær til mennesker - så går vi alltid sammen med Jesus. Det er Hans bevegelse, hans misjon som vi tar del i. DHÅ er der alltid først og rører ved mennesker og forbereder dem. Vi får ta del i Hans tjeneste med disse menneskene og blir hans medhjelpere. Vi blir hender som han får berøre mennesker gjennom og ord som Han taler til mennesker med.

Selv om folk også kom strømmende til Jesus, så ventet ikke Jesus på at folk skulle komme til ham. Nei, sammen med disippelflokken gikk han ut og møtte folk og deres behov. Jesus kjente Faderens vilje for sin tjeneste, og levde derfor ikke bare blant disippelflokken, men i stor grad ute i relasjon med «vanlige folk». «Det er ikke de friske som trenger lege, men de syke. Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere til omvendelse.» sier han (Luk 5,31-32). Når Jesu kirke følger Mesteren har den alltid retning UT til mennesker og deres nød. Jesus kom ned fra himmelen, ned fra fjellet, ned for å møte mennesker der de er og på deres nivå. Å gå ut er ikke nødvendigvis det samme som å invitere mennesker inn i kirka, for når vi går ut er vi på andres hjemmebane.

Jesus og disiplene var ikke bare på vei forbi, men stanset hos menneskene og gav seg til der. Dette er en stor utfordring for oss hastige effektive norske kristne. Har vi tid til å stanse for menneskers behov og nød? I liknelsen om den barmhjertige samaritan er det presten og levitten som haster rett fordi, mens det er samaritanen, utlendingen, som stanser og hjelper. Vi vil være ei kirke som ikke bare er på vei videre, men som har tid til å stanse for menneskers behov. Som griper muligheten til å være gode nyheter og dele gode nyheter når mennesker er åpne.

Som Apg 10,38 oppsummerer Jesu tjeneste: «Jesus gikk rundt overalt og gjorde godt, og helbredet alle som var underkuet av djevelen». Helbredelse fra sykdom og frihet for demoniske krefter var også en del av Jesu oppdrag. Kraftdimensjonen er en del av oppdraget som Hans kirke skal få medvirke med Ham i.

1.Peter 3,15 sier at vi alltid skal være klare til å dele vår tro: «Vær alltid klare til forsvar når noen krever dere til regnskap for det håp dere eier.» Når det snakkes om å dele evangeliet blir ofte sitatet som er tilskrevet Frans av Assisi brukt: «Forkynn evangeliet, om nødvendig med ord». Intensjonen med utsagnet er bra, men er en upresis fremstilling av forholdet mellom ord og gjerninger. Å være et vitne knyttes direkte til bruk av ord. "Hvordan kan de tro på en de ikke har hørt om? Og hvordan kan de høre uten at noen forkynner?" skriver Paulus (Rom 10.14). Samtidig vil også handlingene våre alltid forkynne.

Folk har som regel ikke avvist Jesus, men er nysgjerrige på Ham. Vår oppgave er å være både nær folk og nær Jesus, så vi kan være et koblingspunkt. Være Jesu hender som berører mennesker med omsorg og kraft. Være Jesu munn som formidler håp og tro.

IDENTITET OG HANDLING

Å være en disippel handler ikke bare om hva vi gjør, men like mye om hvem vi er. I alle disse relasjonene (OPP, INN, UT) handler vi. Disse handlingene er forankret i vår identitet. Vi er Guds barn (OPP). Vi er Guds familie (INN). Vi er lys og salt (UT).

BALANSE

Jesus levde i disse 3 relasjonene OPP til Far, INN i disippelfellesskapet og UT til verden. Og slik er også vi, hans etterfølgere, invitert til å leve.

Når Jesus former oss etter sitt bilde vil han forme oss mot balanse i relasjonene, og styrke den/de relasjonene vi lever mindre i. Dette gjelder særlig på fellesskapsnivå. For om en eller flere av relasjonene er understimulert, blir ikke de to andre relasjonene like kraftfulle heller, og fungerer ikke slik de er ment. Det er en gjensidig avhengighet disippelrelasjonene imellom.

F.eks UT: En sterk og brennende Gudsrelasjon gir meg større hjerte for mennesker og flere erfaringer fra livet med Gud som jeg kan dele med mennesker som er nysgjerrige på Gud, fordi jeg kjenner Gud bedre.

Et INN-fellesskap med fokus UTover holder meg ansvarlig og ber for meg, og hjelper meg å holde fokus på UT-relasjoner i hverdagen. De oppmuntrer meg og komplementerer gavene mine i møte med andre mennesker. For som disippelfellesskap lever vi sammen UT.

SAMTIDIG

Har du møtt dem som bare trenger å bli litt tryggere i Bibelen før de kan være med å dele troen på gata eller på et Alphakurs? Det er alltid noen som mener vi bare må be litt mer eller vokse mer i modenhet før vi kan gjøre noe som helst utadrettet. Eller hva med dem lever dypt i UT-relasjoner og frimodig deler troen sin med andre, men som aldri kobler med INN-fellesskapet, og dermed har lite og ingenting de inviterer sine venner til?

Vi lever i disippelrelasjonene samtidig. Da styrker de også hverandre.

De er like viktige:

- OPP-relasjonen som utgangspunktet og drivkraften.
- Samtidig leves alltid disippellivet med retning UT.
- Og det leves sammen INN.